

РЕШЕНИЕ

№ 2429

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 16.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **12164** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба С. Д. П. с ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 чрез адв. М. срещу Решение №ПИ-246/10.08.2021 г. издадено от Е. Н. – и. д. директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., с което е потвърдено Разпореждане с изх. №С210022-137-0005289/23.07.2021 г., издадено от А. И. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С.. В жалбата излага становище за неправилност и незаконосъобразност на така постановеното решение и потвърденото с него разпореждане. Счита, че неправилно е постановен отказ за отписване по давност на всички вземания, тъй като са погасени по давност. Твърди, че извършените на 23.04.2014г. и 23.10.2017г. действия не поражда правен ефект, тъй като са насочени към служебно закрити сметки на длъжника, по които няма и не е имало и към датата на извършване на запора никаква наличност, респективно действието не е довело до събиране на никаква част от вземането. Моли за отмяна на решението. В съдебно заседание се не изпраща представител.

Ответникът- Директорът на ТД на НАП С., чрез юрисконсулт П. оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноски по списък.

Административен съд София град, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С. Д. П. подал до ТД на НАП С. заявление на 20.07.2021 г. на основание чл. 171, ал. 1

от ДОПК за изтекла давност за задължения по Изпълнителното дело / №22140002142/2014 г. в размер на 22 160,45 лв., както следва:

1. 20 лв. по фиш -В 0290442, ГДНП-СДВР
2. 338.56 лв. такси по н.о.х.д. № 7400/2011г. СРС и лихви в размер на 288.29лв.
3. 707лв. такси по н.о.х.д. № 498/2012г. Окръжен съд-Благоевград
4. 20 000лв. глоба по н.о.х.д. № 498/2012г. Окръжен съд Благоевград
5. 160 лв. такси по н.о.х.д. № 498/2012г. Окръжен съд Благоевград и лихви в размер на 119.36лв.

За всички задължения по настоящото дело заявителят се позовава на института на погасителната давност на основание чл.171, ал.2 и ал. 3 ДОПК за горесцитираните задължения.

По повод заявлението е извършена проверка при която е установено, че задълженията на П. са наложени с ПНОМ № 2142-000002/23.04.2014г. и ПНОМ № С170022-022-0060380/23.10.2017г. – запор върху налични и постъпващи средства по банкови сметки. С оглед на тези данни приходния орган приел, че е налице спиране/прекъсване на давността съгласно чл.172, ал.1, т.5 ДОПК, като от този момент давностните срокове са подчинени на чл. 171,ал.2 ДОПК и към 23.07.2021г. същият не е изтекъл. След като давността е спряна ине тече за посочените задължения не е изтекла нито 2 годишната давност по ЗАНН, нито абсолютната 10 годишна давност по ДОПК. С Разпореждане с изх. №С210022-137-0005289/23.07.2021 г., издадено от А. И. – старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., същата, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, отказва да признае за погасени по давност установените публични вземания по изпълнителното дело в размер на 22 142,79 лв. Разпореждането е връчено по електронен път на 23.07.2021 г. С Разпореждането се погасява част от публичните задължения, а именно: глоба по фиш на Главна дирекция Национална полиция в размер на 20,00 лв. Към датата на издаване на процесното Разпореждане с изх. №С210022-137-0005289/23.07.2021 г., публичните вземания са установени по размер и основание и са изискуеми, тъй като не са били заплатени в законоустановените срокове.

С жалба с вх. №С210022-000-0346624/29.07.2021 г., П. е оспорил Разпореждане с изх. №С210022-137-0005289/23.07.2021 г. пред директора на ТД на НАП С. град. Решаващия орган приел, че по аргумент от чл. 171, ал. 1 от ДОПК, давността по отношение на публичните задължения е спряла да тече, тъй като на 23.04.2014 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №2142-000002/23.04.2014 г. Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, давността спира с налагането на обезпечителни мерки. На 23.10.2017 г. е издадено и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С170022-022-0060380/23.10.2017 г. Следователно, с издаването на двете ПНОМ са предприети са действия по смисъла на цитираната разпоредба от ДОПК и от този момент давността е спряла да тече. В тази връзка, в случая е приложима общата 10-годишна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

Решаващия орган приел, че към момента на постановяване на административния акт давността по отношение на процесните публични задължения не е изтекла, поради което с процесното Решение №ПИИ-246/10.08.2021 г. издадено от Е. Н. – и. д. директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. жалбата на П. срещу Разпореждане с изх. №С210022-137-0005289/23.07.2021 г., издадено от А. И. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С. е оставена без разглеждане

поради липса на правен интерес, в частта, с която се иска отписване на задължения в размер на 20,00 лв. по фиш №B0290442/20.02.2012 г. и отхвърлена като неоснователна в останалата част по отношение на оспорваните в настоящото производство публични вземания.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и като извърши проверка на законосъобразността на оспореното решение, намира за установено следното:

Оспорването, като направено в законово установения срок, от легитимирано лице с правен интерес и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното решение изхожда от компетентен орган, обективизирано е в писмена форма и съдържа посочване на фактически и правни основания за издаването му. Не се установява при издаването му да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и такива не се твърдят.

Спор по фактите, засягащ размера и основанията на публичните вземания, за които е поискано да бъдат приети за погасени по давност, няма. Спорът е правен и се отнася до това дали са погасени по давност задълженията по изпълнителен лист, издаден от Окръжен съд Благоевград на 12.03.2014 г. по н. о. х. дело № 498/2012г. и изпълнителен лист, издаден от СРС на 04.04.2013г. по н.о.х.д. № 7400/2011г. и конкретно дали правилно директорът на ТД на НАП С. прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 и чл. 172 от ДОПК.

Безспорно конкретният случай касае наказание "глоба", наложено по реда на Наказателния кодекс (НК), поради признаване на настоящия жалбоподател за виновен в извършването на противоправна дейност по смисъла на същия кодекс. Поради това, следва да се прилага институтът на давността във връзка с изпълнение на наказанието "глоба", уреден изрично в НК. Нормативният акт, уреждащ материята относно установяването на престъплението и налагане на съответното наказание, както и неговото изпълнение, е НК и той е специалният закон, който изключва приложението на нормите на ДОПК, включително и тези относно погасителната давност. В тази връзка разпоредбата на чл. 172 от ДОПК, уреждаща хипотезите на спиране и прекъсване на давността, се явява неприложима, доколкото давността е институт на материалното право, а не на процесуалното. По аргумент от Тълкувателно решение № 2/28.02.2018 г. по т.д. № 2/2017 г. на ОСНК на ВКС, следва да се приеме, че когато се разглежда правната природа на глобата, превес заема нейният характер на наказание, а не нейният характер на публично вземане. От даденото с цитираното решение тълкуване на разпоредбите на ЗАНН, които са аналогични на тези в НК, следва, че разпоредбата на чл. 82, ал. 5 от НК изключва действието само на абсолютната давност по отношение на глобите при образувано изпълнително производство, не и обикновената давност, която се прилага и при образувано изпълнително производство. Това означава, че след прекъсване на давността започва да тече нова двугодишна давност и ако в този срок не се предприемат никакви изпълнителни действия, наказанието глоба става неизпълнимо по принудителен ред. Според разпоредбата на чл. 82, ал. 2 от НК, давността за изпълнение на наказанието започва да тече от деня, когато присъдата е влязла в сила, а по отношение на наказанието, чието изпълнение е било отложено съгласно чл. 66 - от влизане в сила на присъдата или определението по чл. 68. Съгласно чл. 82, ал. 3 от НК давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо осъдения за изпълнение на присъдата. След свършване на

действието, с което се прекъсва давността, започва да тече нова давност.

За да се установи дали към датата на подаденото от жалбоподателя възражение, погасителната давност за принудително изпълнение на процесното вземане е изтекла, следва да се установи дали започналата да тече такава е била прекъсвана или спирана. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК, давността спира: 1./ когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2./ когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3./ когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4./ когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6./ когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно, ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ - налагането на запор или възбрана, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и др. В изпълнителното производство давността се прекъсва многократно, с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, след което прекъсване започва да тече нова давност. За да предизвикат действията на публичния изпълнител прекъсване, то тези действия следва да са били сведени до знанието на длъжника. Позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника. Ето защо всяко действие, с което давността се прекъсва, следва да е доведено предварително до неговото знание. Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Само тези действия, които са сведени до знанието му, могат да послужат за прекъсване на давността. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г. на Върховния административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС, по Тълкувателно дело № 8/2019 г. Последното сочи, че действията по образуване на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК и изпращане на съобщение по реда на чл. 221 от ДОПК не са действия прекъсващи давността за принудително изпълнение.

Първото същинско действие на компетентния орган по принудително изпълнение е съобщение по чл. 221 от ДОПК за доброволно изпълнение, за което липсват данни да е получено, но същото действие не е довело до прекъсване на давността.

Следващо действие на компетентния орган по принудително изпълнение е налагането на обезпечителни мерки с Постановление изх. №2142-000002/23.04.2014 г., но по преписката не се съдържат доказателства, това действие да е било надлежно съобщено на жалбоподателя, предвид което същото не е прекъснало давността по чл. 82, ал. 1, т. 5 от НК.

Следващите действия на органа са обективирани в Постановление за налагане на

обезпечителни мерки №С170022-022-0060380/23.10.2017 г. за което отново липсват доказателства да е съобщено на жалбоподателя.

Безспорно, по делото са налице доказателства за извършени от публичния изпълнител действия в периода от 2014г., 2017г. до 2020г. по образуваното срещу изпълнително дело, но същите не са били сведени до неговото знание - липсва връчване на актовете на публичния изпълнител, представляващи действия по изпълнението. Ето защо тези действия не са породили правния ефект на прекъсване на давността по смисъла на чл. 82, ал. 3 от НК.

По делото не се установи надлежно уведомяване на длъжника за предприети от органа същински действия по принудително изпълнение на процесното задължение, поради което съдът приема, че започналата да тече на 23.04.2014г. давност за изпълнение на наказанието "глоба", дори да се приеме за прекъсната на 23.10.2017г. с издаване на ПНОМ е изтекла на 23.10.2019 г. доколкото предприетите от органа действия по принудителното събиране на публичното задължение не са били надлежно съобщени на длъжника и същите не са проявили правен ефект по прекъсване на давността. Ето защо към датата на издаване на Разпореждане с изх. Разпореждане с изх. №С210022-137-0005289/23.07.2021 г. давността по чл. 82, ал. 3 от НК е изтекла. На следващо място, настоящата инстанция не споделя изложените от органа доводи за спиране на давността чрез налагане на обезпечителни мерки в рамките на образуваното изпълнително производство. Намира, че с оглед нормата на чл. 221, ал. 4 от ДОПК, така наложените обезпечителни мерки имат характер на действия по принудително изпълнение на задължението, а не характер на обезпечителни мерки по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Ето защо същите водят не до спиране, а до прекъсване на давността. В тази връзка следва да се съобрази изложеното в ТР № 2/12.04.2017 г. на ВАС, според което след прекъсване на давността в хипотезата на чл. 82, ал. 2 от ЗАНН, при изпълнение на административното наказание "глоба", се прилага давностният срок по чл. 82, ал. 1, б. "а" от ЗАНН. Изрично в него е подчертано, че когато се разглежда правната природа на глобата, превес следва да има нейният характер на административно наказание, а не нейният характер на публично вземане. В случая нормата на чл. 82, ал. 2 от ЗАНН е категорична, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказанието за изпълнение на наказанието, както и че след завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.

Предвид гореизложеното, с налагането налагане на обезпечителни мерки с постановление изх. изх. №2142-000002/23.04.2014 г. и постановления изх. №С170022-022-0060380/23.10.2017 г. изпълнителската давност по чл. 82, ал. 1, б. "а" от ЗАНН не е спряна, а е прекъсната. Считано от 23.04.2014г. е започнала да тече нова двугодишна давност като не се установява в срока на същата, изтекъл на 23.04.2017., от публичния изпълнител да са предприети действия по изпълнение на вземането. Издаването на ПНОМ №С170022-022-0060380/23.10.2017 г. е извършено след изтичането на давността по чл. 82, ал. 1, б. "а" от ЗАНН, поради което няма как да доведе до нейното прекъсване, а още по- малко спиране.

Както бе посочено, позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника. Ето защо всяко действие, с което давността се прекъсва, следва да е доведено предварително до неговото знание. Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за

плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. От тълкуването на чл. 172, ал. 2 ДОПК се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. В конкретния случай не е спорно, че съобщението за доброволно изпълнение е изпратено на жалбоподателят на адреса му в [населено място], [улица], но е върнат с отбелязване „непознат на адреса“. Няма данни ПНОМ да са изпращани по поща, куриер или по електронен път на жалбоподателя. Бездействието от страна на НАП изразяващо се в неизползването на всички процесуални способности и възможности за надлежно връчване на предприетите действия по принудително изпълнение, съответно гарантиращ правото на защита на длъжника, се дължи единствено и само на органа, поради което и е недопустимо същият да черпи права от това свое поведение. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК (в сила от 01.01.2006 г.), публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Ето защо, съдът намира, че всички останали задължения на жалбоподателя по изпълнителен лист, издаден от Окръжен съд Благоевград на 12.03.2014 г. по н. о. х. дело № 498/2012г. и изпълнителен лист, издаден от СРС на 04.04.2013г. по н.о.х.д. № 7400/2011г. са погасени по давност.

Изтичането на погасителната давност е основание за погасяване на публичното задължение, както и за отписването му на основание чл. 173 от ДОПК.

При това положение, съдът приема, че в оспореното решение административният орган е достигнал до неправилен извод, водещ до незаконосъобразност на акта му, поради което същият следва да бъде отменен, а преписката върната на публичния изпълнител за произнасяне при съобразяване мотивите на настоящото решение. Разноски не са претендирани от жалбоподателя, поради което и не се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София град, 63 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №ПИ-246/10.08.2021г. издадено от Е. Н. – и. д. директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С., в частта, с която с Разпореждане с изх. №С210022-137-0005289/23.07.2021г., издадено от А. И. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С. е постановен отказ да признае за погасени по давност установените публични вземания по изпълнителното дело в размер на 22 142,79 лв.

ВРЪЩА преписката за произнасяне по заявление № С210022-000-0331922/20.07.2021г. по описа на НАП, на С. Д. П., съобразно мотивите на решението.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

